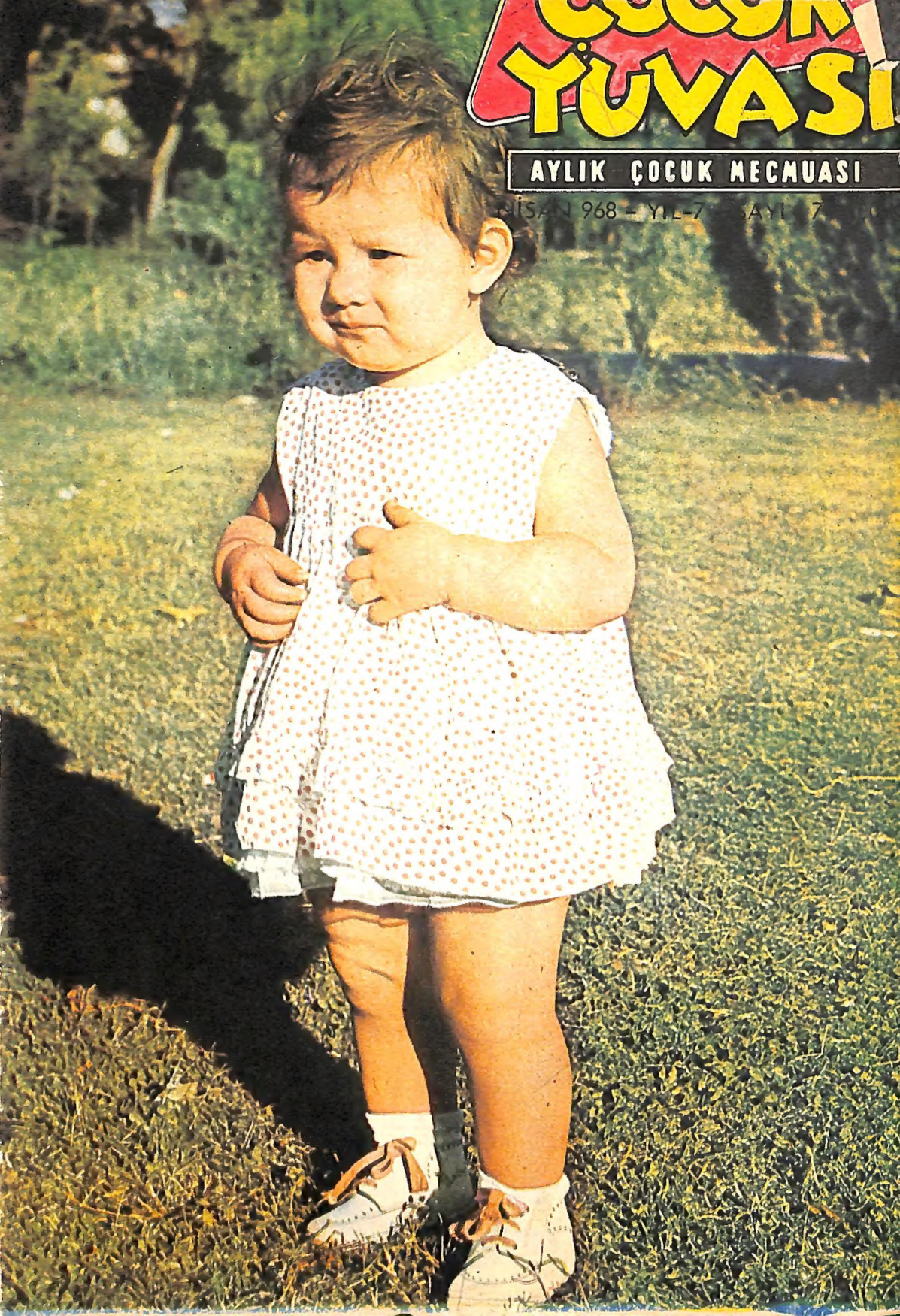
ÇOCUK
YUVASI
AYLIK ÇOCUK MECMUASI
NİSAN 968 - YIL-7 SAYI 7

ÇOCUK YUVASI
AYLIK ÇOCUK MECMUASI

Türk Ticaret Bankası
Kültür Yayın Ltd. Ort. adına
Sahibi: NAFİZ ERGENELİ

Hazırlıyan ve Yazı işlerini
fiilen idare eden:
NURAN D. ŞENER

TELEFON: 44 06 26

Resim işleri:
ALİ AKTAŞ

Basıldığı yer:
DURAN OFSET Matbaası

İDARE: Kültür Yayın Ltd.
Ort. Türk Ticaret Bankası
Galatasaray - İstanbul

ABONE: Yıllık abone bedeli 10 Liradır. Bütün Türk Ticaret Bankası Şubelerinde abone kaydedilir. Banka Şubesi olmayan yerde abone olmak isteyenler mecmuanın adresine 10 Lira göndererek abone olabilir.

Fotoğraf: H. ŞARMAN

ÇOCUK YUVASI
TÜRK TİCARET BANKASI'nın
BİR KÜLTÜR HİZMETİDİR.

23 Nisan GELİYOR

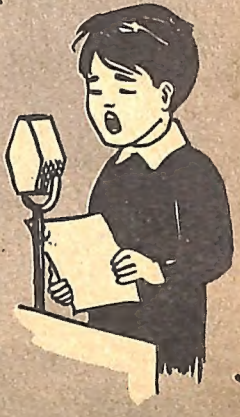

Dinliyelim..Bir rüzgâr bugünü müjdeliyor.
Ne diyor bakın bir ses: Beklenen gün geliyor,

Bu yirmi üç nisan, ki tarihin dönüm günü
Kan içici hâkanla, sultanın ölüm günü.

Büyük Halk Meclisinin kurulduğu gündür bu.
Zafer, şan perisinin yaptığı düğündür bu,
Yeni tarih çocuğu doğdu işte bugünde,
İstiklâl tomurcuğu açtı bu ruhlu günde...

Dinliyelim bir rüzgâr bugünü müjdeliyor,
Ne diyor bakın bir ses: Beklenen gün geliyor...

Mehmet Faruk GÜRTUNCA

Dünya çocukları arasında en fazla sevilen hikâyeler La Fonten'in hayvan hikâyeleridir. Karga ile Tilkinin, Ağustosböceği ile Karıncanın, Kurt ile Kuzunun hikâyelerini muhakkak ki hepimiz biliriz, bu hikâyelerden bir kısmını, bizim yazarlarımız şiir halinde yazdılar ve bize

ezberlettiler. Bir kısmı da olduğu gibi dilimize çevirip okuttular. Fakat dilimize çevrilenler o kadar azdırki. Ünlü yazarın 301 taneyi bulan hikâyelerinden ancak 70 kadarı ötede beride basılmış, bir kısmı da kitap halinde toplanmıştır.

Lafonten

İlk ismi de Jan olan La Fonten, bundan çok önce 1621 yılının 8 temmuzunda, Fransada Şampanya eyaletinin küçük bir kenti olan Şato Tiyyeri de doğmuştur. Çocukluğu çok sakin geçtiği için daha küçük yaşta bu usluluk yüzünden ona herkes "saf, aptal" gözü ile bakardı. Hemen hiçbir arkadaşı ile gezmez, tenhalarda, kendi kendine oynardı. Bu hali, tahsilinin sonuna kadar devam edip gitti. 25 yaşına bastığı zaman şiirler yazmağa başladı. Bu şiirler, önce basit şeylerdi. Sonraları kendisinde hayvanları konuşturmak, hayvan hikâyeleri yazmak isteği uyandı.

Çocukluğundan beri yalana karşı büyük bir düşmanlık duyardı. Daima doğruyu söyler, bu yüzden öğretmenleri de kendisini çok severlerdi.

Hayata atıldıktan sonrada bu huyu hiç değişmedi. Hayvan hikâyelerini yazmağa başladığı zaman, yalancılığın kötülüğünü, doğruluğun faydasını savundu.

Dalgınlığı ile ünlüydü... Herkesin karşısında çok saf ve sessiz olarak dururdu.. Bu yüzden ona: "aptaldır" diyenler bile oldu. Fakat yazdığı hikâyelerde, ince bir duygu ile büyük bir zeka derhal göze çarptığı için birçokları onun zeki bir insan olduğuna karar verdiler.

Şiirlerini 25 ile 30 yaşarasında yazdı ve bunlardan 48 tanesini 1668 senesinde, kitap halinde çıkardı. Diğerlerini de 1678, 1695 senesinde bastırdı.

Gariptir ki La Fonten sonki tabını bastırdığı yılın 13 eylülünde Pariste öldü. Öldüğü zaman 74 yaşındaydı.

Bu ünlü ve dünyaca tanınmış yazarını hikâyelerinde, bütün hayvanlar Karıncasından Filine kadar, hepsi konuşurlar. Bunlardan bir kısmı güçlü, bir kısmı kuvvetli, bir kısmı kurnaz, bir kısmı yalancı, bir kısmı tenbel, bir kısmı çalışkandır. La Fonten her hayvana bir karakter vermiştir. Böylece 301 hikâyesinde bütün hayvanlar kendi huyları, tabiatlarıyle hareket ederler.

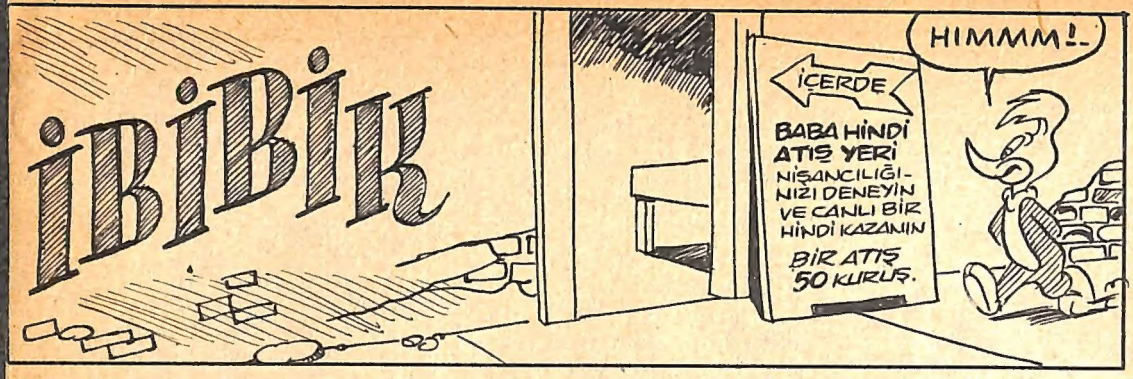
İBİBİK
HIMMM!-
İÇERDE
BABA HİNDİ ATIŞ YERİ
NİŞANCILIĞINIZI DENEYİN VE CANLI BİR HİNDİ KAZANIN
BİR ATIŞ 50 KURUŞ.

OO. ÇOK İYİ, YILBAŞI YEMEĞİ İÇİN BİR HİNDİYE İHTİYACIM VARDI.
İÇERDE
BABA HİNDİ ATIŞ YERİ
ATIŞ PAVYONU

BEN BİR VURUŞTA HİNDİYİ KAZANACAĞIM, BANA İBİBİK DERLER!

TEK BİR FİŞEK LÜTFEN. SİZE NASIL ESKİ ATICILARDAN OLDUĞUMU GÖSTEREYİM.
BİR ATIŞ 50-KURUŞ

TAK TAK--
BAM!

HIH!- İBİBİK.DOĞRU, HİNDİYİ KAZANDINIZ.
HİNDİ ATIŞ

PEKİ, BAŞKA ATIŞ YOK MU?
YETER. ELLİ, ATIŞTA ELLİSİNİ DE VURURUM.

FAKAT TEŞEKKÜR ETMELİSİNİZ. NE DE OLSA BİR HİNDİ KAZANDINIZ.
EVET!

EVET. BİZDEN KİMSENİN BÖYLE BİR ŞANSI YOK. YILBAŞINDA HİNDİ YİYEMEYECEĞİZ.

HIMPF.
PEKİ BEN KOLAY KANARIM. GEL O AKŞAM BİZE YEMEĞE.

FAKAT KUŞU HAZIRLAMAK İÇİN YARDIM ETMELİSİN!
HAZIRLAMAK MI?

EVET. TÜYLERİNİ YOL. İÇİNİ TEMİZLE. BUDALA..
BU HİÇ DE HOŞA GİDECEK İŞ DEĞİL!..

...6-7-8-9-10!
İBİBİK, BEN FİKRİMİ DEĞİŞTİRDİM, SİZE YEMEĞE GELMEYECEĞİM.
?

BU KUŞ GERÇEKTEN KART. EVET, BENİM NİNEM YAŞINDA VAR.

AMAN!
HARTT!..

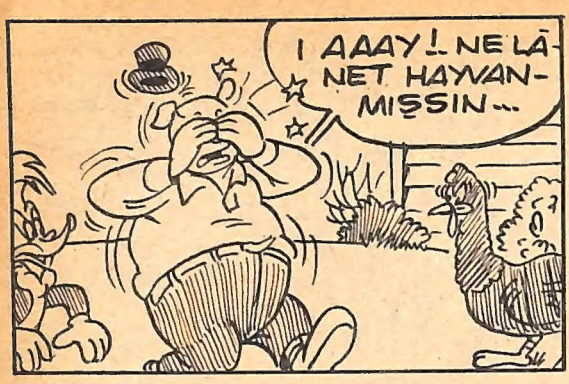
I AAAY!.. NE LÂNET HAYVANMIŞSIN...

ONU ÖLDÜRECEĞİM!
DURAR-KADAŞ. BU BENİM KUŞUMDUR!

BÖYLE BİR ŞEYİ, BEN YAPMAK NİYETİNDEYİM!
!

AMAN!..

HA-HA HA!
☆*!

YAVAŞ OL!
ONU YAKALA VE KÜTÜĞÜN ÜZERİNDE TUT, BEN ONUN ÇILGINLIĞINA SON VERECEĞİM!

BEN Mİ?
EVET SEN! YEMEK İSTEMİYOR MUSUN?

PEKİ!.. BURAYA GEL, GÜZEL HİNDİ!..

BUM
PAT-PAT
KÜT
BUM!

!?

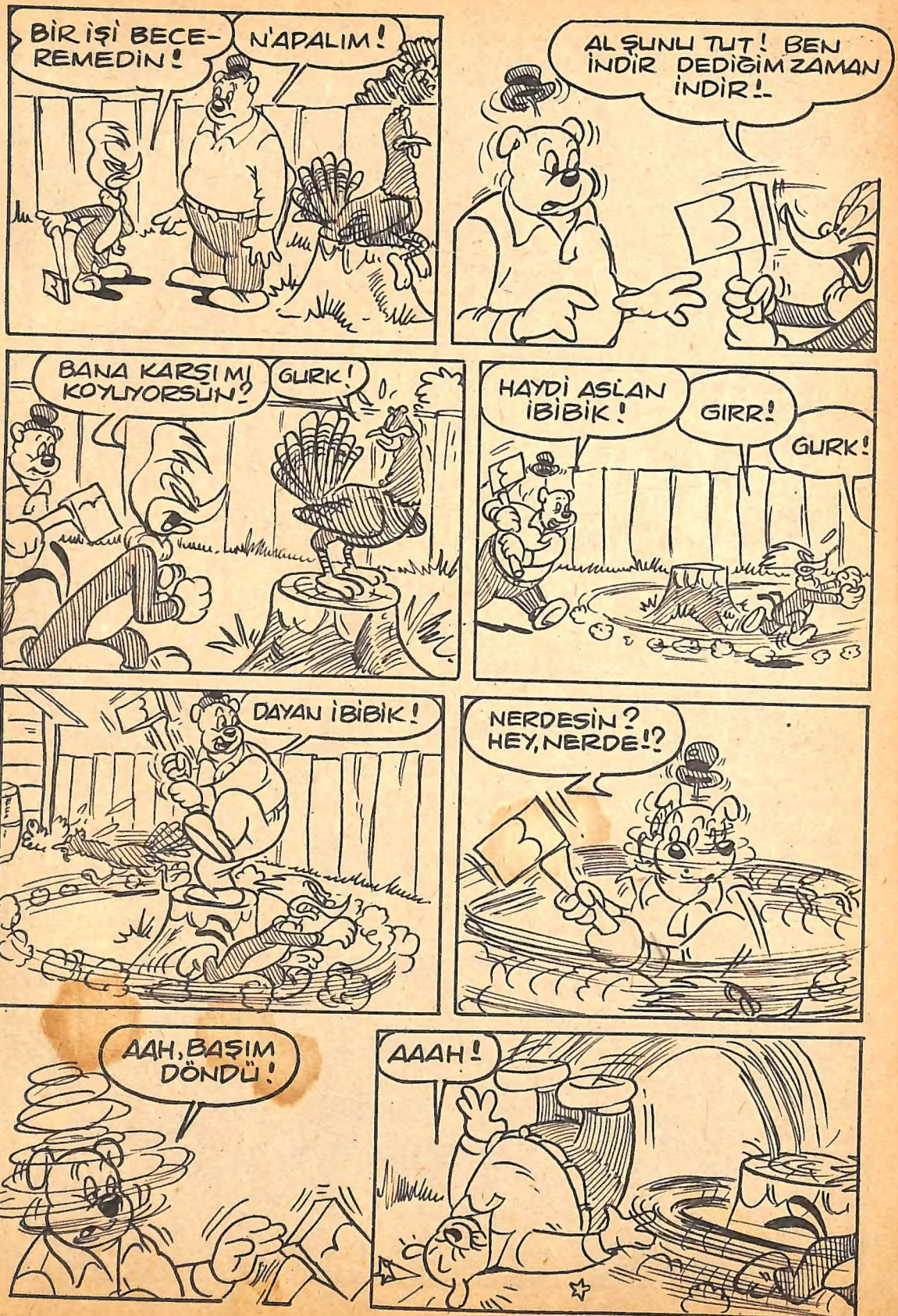
BİR İŞİ BECE-REMEDİN!
N'APALIM!
AL ŞUNU TUT! BEN İNDİR DEDİĞİM ZAMAN İNDİR!-
BANA KARŞI MI KOYUYORSUN?
GURK!
HAYDİ ASLAN İBİBİK!
GIRR!
GURK!
DAYAN İBİBİK!
NERDESİN? HEY, NERDE!?
AAH, BAŞIM DÖNDÜ!
AAAH!

TAMAM. ONU YAKALADIM!
HAYDİ!
EY!
VAY!
ONU AYILTMAK İÇİN HERŞEYİ YAPTIM!
KENDİNE GELİYOR!
IH-IHH!
DAYANAMADIN!
BAŞIM DÖNDÜ!
PEKİ, ŞİMDİ O DA YORULDU. ONU TUTACAKSIN. BEN İŞİNİ BİTİRECEĞİM!
OLUR!
GELİYORUM.
GURK!
HAYIR, HAYIR... YAPAMAM!

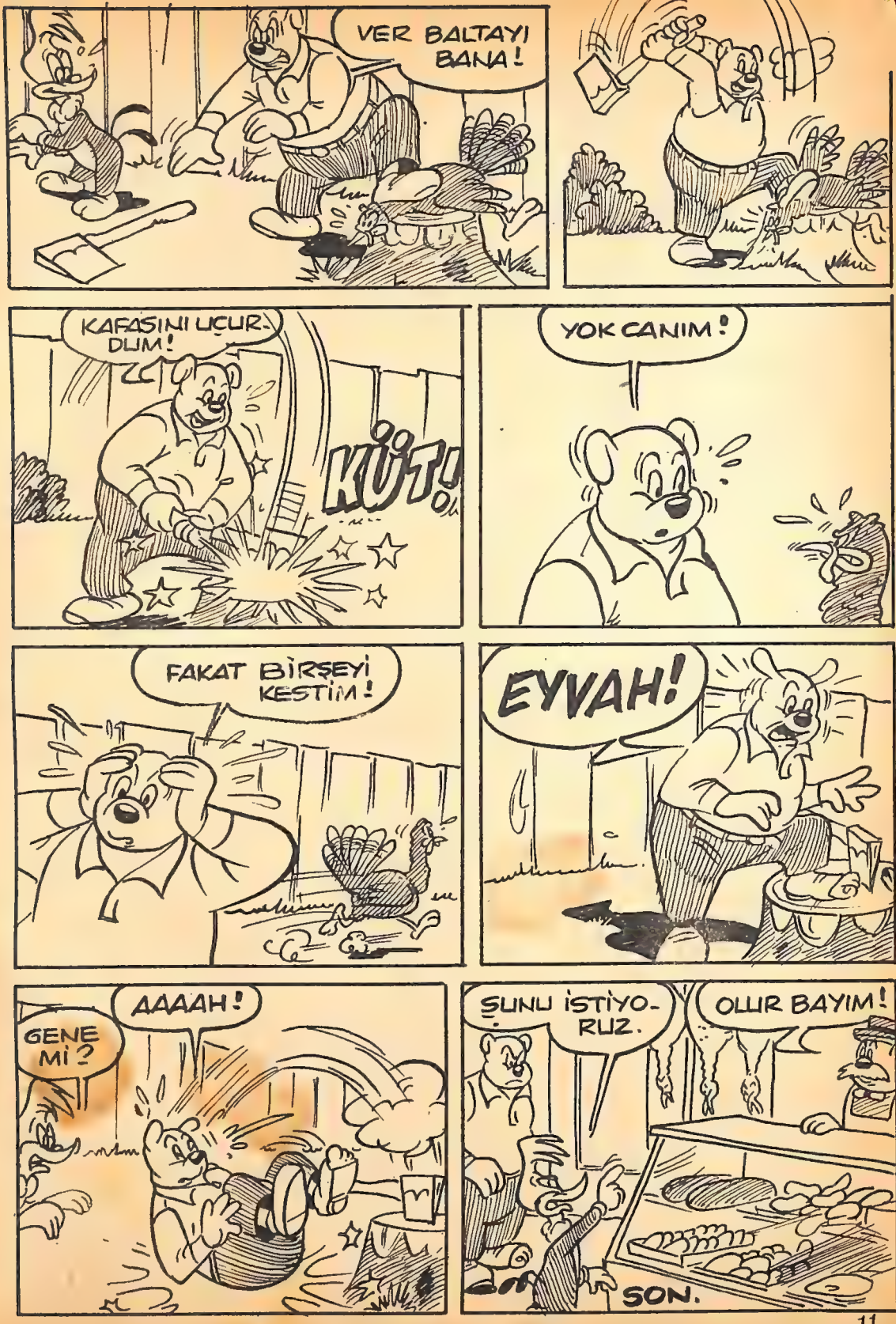
VER BALTAYI BANA!
KAFASINI UÇURDUM!
KÜT!
YOK CANIM!
FAKAT BİRŞEYİ KESTİM!
EYVAH!
AAAAH!
GENE Mİ?
ŞUNU İSTİYORUZ.
OLUR BAYIM!
SON.

ÇOCUK YUVASI

ANSİKLOPEDİSİ

Araçların Ataları

Her eşyanın: kitap, otomobil, lâmba, araba, uçak olsun, kendine mahsus tarih ve ataları vardır. İnsanlarda, bir ailenin soysopu ağaç şeklinde resmedilir. O ailenin dedelerinden başlıyarak, bütün soyun yakın ve uzak akrabalarının isimleri yuvarlak fişler üzerine yazılır ve ağacın dallarına elma veya armut gibi asılır.

Bu usul bilhassa hanedan ve eski asil aileler arasında kullanılmaktadır. Fakat zannederimki, eşyalar için de böyle ağaçlar çizilebilirdi. O zaman dallarında otomobil, tayyare, vinçler, fotoğraf makinaları, bisiklet dolmakalem gibi eşyaların asıldığını görür, bu eşyalar arasında olan akrabalığı da anlayabilirdik.

Meselâ: İki kardeş çocukları: Otomobil ile lokomotifin büyükannesi buhar arabasının da dedeleridir: ilk buhar makinesile bildiğimiz tahta arabalardır.

Böylece soysop ağacının yardımıyle, insan elile yapılmış en ilkellerinden bugün kullandığımız en modern eşyalara varıncaya kadar, bu eşyaların tarihini öğrenebiliriz.

Evde Bir Gezinti

Her evde hergün soba yanar ve mangal yakılır, yemek pişirilir. Belki siz de soba yakmasını, patates haşlamasını bilirsiniz. Fakat: Sobanın, odunun niçin çıtırdadığını, dumanın neden odaya değil de, borulardan dışarı çıktığını niçin kızarmış patatesin gevrek, haşlanmışının yumuşak olduğunu, hanginiz anlatabilir?

Başka bir soru daha: Su ateşi niçin söndürür? Tanıdığım çocuk buna:

-Sulu ve soğuk olduğu için, diye cevap verdi.

O halde gazyağı da hem soğuk, hem de suludur, ama onunla ateşi söndüreceğiniz yerde yangın çıkarırsınız.

Gördünüz mü, soru kısa ve açık, cevaba gelince iş güçleşir.

Lokomotif, telefon gibi eşyayı tarif eden kitaplar bulunur. Fakat meselâ kızarmış ve haşlanmış patatesten bahseden kitaplar ya yoktur, yahut olanlarda verilen bilgiler uzundur... Halbuki bu gibi sorular binlerce sorulabilir.

Çünkü etrafımızda bulunan her eşya bir bilmecedir.

Soframızda bulunan çatal ile bıçak ve kaşığı alalım. Bunları, üç kardeş gibi daima beraber görürüz. Hakikatte böyle değil. Bıçak, çataldan hiç olmazsa 100 bin yıl eskidir. Demek oluyor ki çatalın ağabeyisidir. O zaman bıçak, tabiî bugün kullandığımız gibi, demir ve çelik değil, taştandı, çatal ise ancak 300 yıl önce icat edilmiştir.

Herkes, telefon ve elektiriğin kimin tarafından ve ne zaman icat edildiğini bilir. Fakat ayna, mendilin ne zamandanberi kullanıldığı, veya patatesin ne vakittenbeni yendiği gibi sorulara belki de kolay kolay cevap veremez.

Çocukların en sevdiği kitaplar muhakkak ki, seyahat kitaplarıdır. Görmediğimiz ülkeler, bulunmamış diyarlar şüphesiz ki, en heyecanlı bir konudur. Kimin aklına gelir ki, "Evimiz" denilen ve bize pek yakın olan yer, bilmediğimiz birçok şeylerle dolu harikulâde bir diyardır.

İşte binbir "niçin"lerden hiç olmassa birkaçına cevap vermek için seyahatimize mutfaktan başlayalım. Başlıca istasyonlarımız şunlardır: Musluk, Ocak, Masa, Soba, Raf, Büfe, Dolap, .

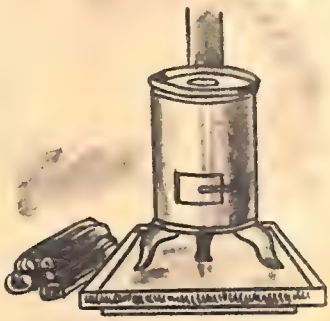

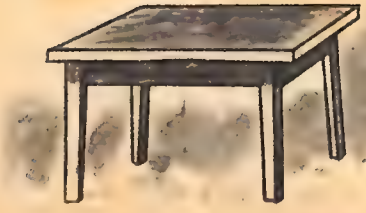

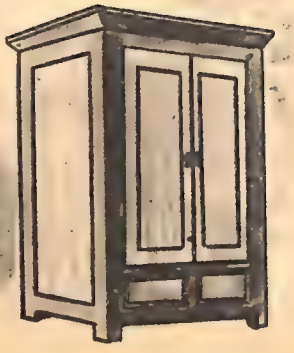

MUSLUK

İnsanlar ne zamandanberi yıkanırlar?

Bizim zamanımızda su tesisatı oymıyan yerler pek azdır. Hapimiz evlerimizde günde birkaç teneke su harcamaktayız. Eskiden büyük şehirlerde oturanlar bile günde bir teneke su ile idare ederlermiş.

Tabiidir ki, bu kadarcak su ile geçinenler sık sık ne yıkanabilirler, ne de evlerini ve çamaşırlarını temiz tutabilirlerdi. Su tesisatı olmadığından su genel çeşme, ve kuyulardan alınırdı. Hele kuyular birçok defa kirlenir ve oradaki su hastalık yatağına dinerdi.. Su kıtlığından insanlar temizliğe ehemmiyet vermezlerdi.

Böylece görüyoruz ki, yıkanma alışkanlığı pek eski değildir: 300 yıl önce krallar bile her gün yıkanmazlardı Bunlar sabahları ıslak havlu ile ellerini, yüzlerini silerlerdi.

O zamanlar çamaşır ayda bir iki defa değiştirilirdi. Giyilen çamaşırın temiz değil süslü ve gösterişli olması düşünülürdü. Gece yatılırken gömlek de diğer elbise ile beraber çıkarılırdı Herkes çıplak yatardı. Ancak 200 yıl önce insanlar çamaşır temizliğine önem vermeğe başladılar.

Mendil de 200-300 yıl önceki bir icattır. İlk zamanlar mendil yalnız süs olarak kullanılırdı.

Su ve temizlik noksanlığı yüzünden insanlar arasında türlü türlü hastalıklar vardı. 10 çocuktan 10 yaşına kadar ancak 5'i yaşardı.

İnsanlara sıhhat ve kuvvet bakımından en önemli etken: Su, sabun ve temiz gömlek olmuştur.

Sihirli Top

Güner bak, bak.. Şu havada döne döne uçan tuhaf şeye bak. Hem bak, bize doğru geliyor. A, a hem yuvarlak... Hem de mavi rengi var.

Prenses İnci, yeğeniprens Güner ile saray bahçesinde oynarken, bu tuhaf yuvarlak şeyi görmüş ve heyecana kapılmıştı.

Heyecana kapılmıyacak gibi bir şey de değildi hani.. havada vızlıya vızlıya dönen o şey birden geldi, geldi ve tam prenses İncinin ayakları dibine düştü.

Bu düşen şey, güzel, yuvarlak ve üzerinde altın bir sicim ile bazı harfler yazılı olan bir toptu.

İnci nefes almaktan bile çekinerek:

-Aman Güner... dedi topun üzerinde ne yazıyor acaba?

Güner merakla eğildi eğildi, topun üzerindeki harfleri yavaş yavaş okudu:

-Ben bir sihirli topum altın sicimimi tutup beni iki defa sıçıratırsanız, bütün dediklerinize yerine gelir.

Prenses İnci ellerini çırparak:

-Bu topu mutlaka periler göndermiştir... diye haykırdı. Ne dersin? Dediğini yapalım mı?

Küçük Güner topu hızla kaptı:

-Ne istiyelim, ne dileyelim İnci? dedi.

İnci güzel parlak gözlerini kapayarak ve derin derin düşünerek:

-Gel bir kâse kaymak, birde çilek reçeli isteyelim.

-Güzel... ama bir kutu da çikolata fena olmaz, değil mi?

Güner topu iki defa sıçratır sıçratmaz, yerde bir ışık belirdi ve birdenbire ortaya bir kâse kaymak çilek reçeli, bir kutu da çikolata çıkıverdi.

İnci ile Güner, gökten gelen bu şölenden ziyadesile sevinerek, ortaya oturdular tıka basa yediler. Ve İnci bu keyif ile, sihirli topu dolabının gizli bir köşesinde saklamağa karar verdi

Fakat ne tuhaf şey. Güner ile İnci her gün topla oynadıkları halde, bir türlü tılsımlı zamanına rastlayamadılar. Top bir türlü iste-

diklerini vermiyordu. İkisi de bu yüzden çok şaşırdılar.

İki ay sonra memleket ve kale büyük bir matem içinde kaldı. Çünkü o civarda korkunç bir Dev türemişti. Her gün memleketten bir çocuk kayıp oluyordu.

Günün birinde de prenses İnci, oynamağa çıktığı kale bahçesinden geri dönmedi. Herkes onun Dev tarafından çalındığını söylüyordu. Kral ile kraliçe ve Güner de, küçük kızın nerede olduğunu bilmiyorlar, derin bir yas içinde çırpınıp duruyorlardı

Dev de, o zamana kadar bulunduğu yerden çıkmış şehirden uzaklaşmıştı. Bir köylü devi gördüğünü, kocaman avucu içinde prenses İncinin de bulunduğunu söylüyordu.

Gerçekten korkunç dev, İnciyi çalmış ve şehirden binlerce kilometre uzaktaki etrafı demirlerle çevrili kalesine kapatmıştır.. Zavallı İnci de durmadan ağlıyordu dev ona, bütün kalenin odalarını temizlemek işini yüklemişti.İnci, gözyaşlarını içine akıta akıta, sabahtan akşama kadar çalışıyordu.

Aylar geçti. Fakat hiç kimse onu kurtarmağa gelmedi. Çünkü hiç kimse onun bu kalede hapsedildiğini bilmiyordu. Sonra kale öyle kolayca aşılacak, tırmanılacak şey değildi. Çok yüksek bir dağ tepesinde kurulmuştu.

Aradan yıllar geçti. İnci büyüyüp serpildi. bir gün devin bahçesinde ot toplarken başını havaya kaldırdı, ve yine yuvarlak bir şeyin vızıldıyarak kendisine doğru geldiğini gördü.
İnci sevinçle titiredi. Kafasında şimşek gibi çakan bir hatırlayışla bunun o, sihirli top olduğunu anladı.

Gerçekten gelen sihirli toptu. Geldi, geldi kızın ayaklarının dibine düştü. Topun üzerinde yine aynı yazılar vardı:

"-Beni iki defa sıçratırsanız, bütün dilekleriniz yerine gelir.,,

-Ah yıllardan beri beni kurtaracak birisi çıksın istiyordum. dedi ve topu iki kere sıçrattı. Top ikinci defa yere çarpıpta fırlayınca yükseldi, yükseldi ve vızlayarak devin yemeğini yemekte olduğu odanın açık penceresinden içeriye girdi. Ve "Küüüüt" diyerek devin yemek tabağının içine düştü. Dev, zaten yakını oldukça az görüyordu. Topun tabağına düştüğünü görmedi Onu bir et parçası sandı, kaşığa alıp yuttu. Fakat korkunç bir ses duyuldu, çok geçmeden kale büyük gürültülerle yıkıldı, dev de ortadan kayboldu. İnciye, bahçede olduğu için, birşey olmadı. Yalnız kendisini bu yıkıntılar arasında yapayalnız buldu.

Fakat hayır.. İnci pekte öyle yalnız kalmamıştı. Uzaktan kılıcını sallıya sallıya dört nala gelen bir atlı göründü. İnci biraz dikkat edince, kendisine kavuşmak için dolu dizgin gelen bu atlının yeğeni Güner olduğunu gördü. Sevinçle ellerini kollarını sallamağa:

-Buradayım Güner, buradayım, diye bağırmaya başladı.

Biraz sonra Güner, atından atlayıp yanına geldiği zaman, şaştı. Yeğeni büyümüştü koskoca bir delikanlı olmuştu.

İkisi de aynı ata bindiler. Dört nala memlekete döndüler. Halk, prenses İncinin kurtulduğunu haber alınca, sokaklara döküldü, her tarafa bayraklar asıldı, çalgılar çalınmağa, şarkılar söylenmeğe başladı.

Sarayda kral ve kraliçe ile bütün saraylılar prensesi sevinçle karşıladılar. Orada da şenlikler başladı. Memleket günlerce bayram yaptı.

Aradan bir ay geçince yeni bir eğlence başladı. pren Günerle prenses İncinin düğünleri yapıldı. Kırk gün kırk gece eğlenildi. Böylece yıllar geçti. Prens ile prenses ak saçlı iki insan oldular. Çocukları büyüdü, torunları oldu. Fakat ne kendileri, ne çocukları, ne de torunları bir daha o sihirli topu görmediler.

İNCİLER KİMİN

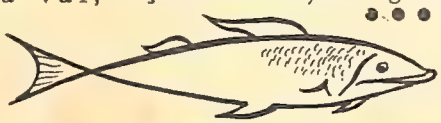

Aydınla Ayşe iki öksüz kardeşti. Köylerini sel asıp da anaları babaları ularda kaybolduğu gün şe-rden gelen yardımcılar - an zengin birisi onları al-, evine götürdü. Bu ev, de-iz kenarında büyük bir ya-ydı. İçi alabildiğine geniş-. Onbeş, yirmi odası vardı. Ayşe, anasından iyi ye-k pişirmesini, Aydın da pa-ardan öteberi almasını öğ-endiği için, onları bir za-an sonra mutfağa koydular. ydın sebzeleri soyuyor, et-ri yıkıyor, meyvaları bü-ük tabaklar içine dizerek is.lüyor, Ayşe de türlü, türl güzel yemekler yapıyor-ı.

İkisi de rahattı. İşleri sa-ahdan akşama kadar sür-üğü halde, ancak günün arısı kadar çalışıyorlardı. oş vakitlerini ya pencere-in önünde, yahut deniz kı-ısında geçiriyorlardı.

Bir gün Aydın çarşıdan ir sepet balıkla, bir sepet ebze getirdi.

-Ben sebzeleri soyarken, en de balıkları ayıkla, yı-a Ayşe, dedi. İki kardeş üyük bir gayretle çalış-aağa başladılar. Ayşe balık-arı masa üstüne yayıyor, ılaklarını temizliyor, kar-nı değiştiyordu. Bir aralık evinçle:

-Aydın, . . inci, inci. . Bal-ın karnından bir inci çık-, diye bağırdı.

Aydın da sevinçle yerin-n sıçıradı, baktı. Ayşenin elindeki gerçekten iri ve parlak bir inciydi. Fakat sevinci çabuk geçti, boynunu bükerek:

-Ne fayda, bir tane inci ile ne yaparız ki?.. dedi.

Ayşe bunu düşünmemişti. Düşünüp hesaplayınca o da bu inciden bir fayda meydana gelmiyeceğine inandı. Balığı yeniden ayıklamağa başladı. Fakat elini henüz balığın karnına sokmuştuki, daha büyük bir sevinçle bağırdığı duyuldu:

-Aydın, Aydın, burası inci dolu.. Şu balığın karnına bak.. Aman Allahım, bütün inciler birikmiş... Bak, bir, iki, üç, dört, beş, altı.. yedi. Bitmiyor. Daha var, daha var.. İşte onbeş oldu. Bu balık bir hazine Aydın, bu balık bir hazine.. Aydın, şaşkın gözlerle incilere bakıyordu. Gözlerine bir türlü inanamıyordu. Ayşe elini balığın karnına her sokuşta, bir inci çıkarıyordu. Böylece inciler 27yi bulmuştu.. Aydın:

-Sus, bağırma, duymasınlar, dedi. Belki de elimizden alırlar. Hemen incileri bir sigara kutusu içine koyarak mutfağın en gizli yerine sakladılar.

İkiside sabaha kadar hiç uyumadı, birdüzüye düşünüp konuştular. Ayşe, evin zengin beyine göstermeyi, satmasını, parasını kendilerine vermesini rica etmeği düşünüyordu. Halbuki Aydının, daha küçük olmasına rağmen daha sağlam fikirleri vardı:

-İnsanlar, bildiğimizden çok başka şeylerdir. Ayşe, eğer dediğini yaparsak, bütün inciler elimizden gider; diyordu.

Ayşe ise, ısrar ediyor:

-O, bizi felâketten kurtardı, evine aldı. Üç yıldır, bakıyor. Yedirip içiriyor. Gerçek biz çalışıyoruz ama, her ay bizim için ayırdığı parayı gözümüz önünde kumbaraya atıyor. Çıkıp gitmek istediğimiz zaman bu parayı verecek. O halde niçin bu iyi yürekli adamdan sakınalım.

Ertesi sabah kalkar kalkmaz Ayşe ile Aydının ilk işleri evin beyini görmek oldu. İkisi de yanyana onun karşısına çıktılar. Ayşe, bir avucunda tuttuğu incileri göstererek herşeyi anlattı. Ve ondan yardım beklediklerini söyledi.

Bey incileri masasına dizerek hesap etti:

-Bunların hepsi beş bin lira eder çocuklar, dedi. Çok talihliymişsiniz. O balığı ben ayıklamak isterdim ama, mademki siz ayıklayıp incileri buldunuz, bunlar sizindir. Söyleyin bakalım, bu incilere karşı size annenizi geri versem razı olur musunuz?

Çocukların ikisininde gözleri hayretle açıldı:

-Ne diyorsunuz? Annemizi mi? O, babamla beraber boğulalı üç yıl oluyor, onu nasıl yeniden dirilte-

bilirsiniz.

-Basbayağı.. Hattâ isterseniz hemen şimdi.. Heyyy, kim var orada... Bacı nine, bacı nine çıkın artık...

Ayşe ile Aydın hayretle etraflarına baktılar. Odanın bir köşesindeki perde yavaşça kalktı ve ihtiyar bir hizmetçinin yanında genç bir köylü kadını göründü. Çocuklar sevinçle:

-Anne, Anne, diye bağırarak koştular; ve anneleri-nin kucağına düştüler.

olduğunuzu işitmiş.. Bu güzel haberi annenize ulaştırmış. Zavallı yataktan kalmış, size gelmek istiyormuş ama, ayakları tutmadığı için bir türlü isteğine kavuşamıyormuş. Bundan altı ay önce bana, annenizden bir mektup geldi, onun yatalak olduğunu işitince, bir araba gönderip aldırdım, hastaneye yatırdım. Dört ay hep sizi aradı, ben göstermedim. Çünkü, siz annenizi ayakları tutmaz görün-

siz de... Ayşe ni nes kollarından sıyrılarak ğırdı:

-Hayır, biz incileri is miyoruz. Çünkü onlar si incileriniz.. Biz annem buldukya, bize yeter. Ar annemizle beraber yaşı cağız. İyi yürekli adam kadar ısrar ettiği halde Aydın, ne de Ayşe bu in leri almak istemediler. sonunda iyi yürekli ada

-Peki, dedi. Siz bunla almıyacaksınız öyle mi?

Genç köylü kadın ağlıyarak onları öpüyor, kokluyor ve başlarını okşuyordu.

Son sevişmeleri bitince, bey masasından doğruldu:

-Annenizi sel, dört saatlik bir köye götürüp bırakmış, köylüler onu kurtarmışlar. Fakat ayakları tutmaz olmuş, tam iki yıl yatalak olmuş. Sizin ikinizin de boğulduğunu sanıyormuş. Köylülere hep sizden anlatıp dururmuş. Son günlerde bir köylü sizin yaşadığınızı, bu şehirde benim yanımda

ce yüreğiniz parçalanacaktı. Sonunda anneniz iyileşti. Ama, ben, sizin beni sevip sevmediğinizi anlamak için ne yaptım biliyormusunuz? Bir balığın karnına bu incileri doldurdum. Çarşıdaki sakallı balıkçıya balığı bıraktım. Aydın bu balığı ondan aldın değil mi?

-Evet efendim.

-Tamam, işte istediğim oldu. Siz iyi yürekli çocuklarsınız. Şimdi bu inciler sizin sayılır. Bunları satıp paralarını size vereceğim;

halde ben size başka bir ş vereceğim. Hani üç yıl ön köyünüzde sizin bir evin vardı, sel aldı götürdü. evin aynını yaptıracağım köye gidip yerleşeceksi n Size bir koyun sürüsü, b yük bir tarla, bir de ba vereceğim. Bu sürüde bağdan ve tarladan ne k zanırsanız, yarısını ba vereceksiniz, olur mu?

Çocuklar sevinçle elle ini çırptılar ve kabul etti ler.

HIRSIZLIĞIN Sonu

Sabahın ilk ışıkları ile beraber büyük hâkan peşinde birçok subaylar, önünde yüzlerce köpek ve kuşçubaşılarla ava çıkıyordu. Kuşçuların omuzları üstünde iri atmacalar duruyordu. Köpekler toprağı koklıyarak, geriden kesik, kesik boru sesleri duyuluyordu.

Şehirden ovaya çıkınca, avcılar bir tepeye tırmanıp yokuş aşağı inmeğe başladılar. Büyük bir toz bulutu yükseliyor ve ovadaki sürüler, ürkerek şehre doğru kaçışıyorlardı.

Nihayet bir saatlik bir yürüyüşten sonra av yerine gelindi. Atlar durdu, çadırlar kuruldu. Hâkan Kubilây beyaz at üstünde arkadan göründü. Omuzunda okluğu, belinde kılıcı var:

-Heyyy, yoldaşlar, başlıyoruz değil mi?..diye bağırdı.

Kuşçubaşılar önde duruyorlardı. İçlerinden biri:

-Şu karşı ağaçlıklar arasına saldıracağız hâkanım, orada sürü, sürü tilki, yığın, yığın tavşan bulunduğunu sanıyorum.

-Pekâlâ...

Hakan, gerisindeki subaylardan birine döndü:

-Kurtboğa, beni takip edin, dönüşüde beraber yapacağız.

İki kuşçubaşı ile subay Kurtboğa ve hâkan atlarının dizginlerini gevşettiler ce dolu dizgin karşı ağaçlıklara doğru saldırdılar.

Atlılar ağaçlıklar içine girer girmez, dört taraftan bir sürü tilki ve tavşan çıktı ve korku içinde etrafa dağıldılar. Hâkan gür bir sesle :

-Şu tilkiyi bırakmıyalım, haydi, davran Kurtboğa, ... diye bağırdı.

Hâkanla Kurtboğa ve kuşçulardan biri ileriye doğru fırladılar. Hâkan yayını gerdi ve oku hızla çekti, ok ileriye doğru kaçan tilkinin boynuna saplandı ve hayvan dört defa yerde takla atarak yuvarlandı.

Kubilây pek sevinçli bir sesle :

-Tamam, diye bağırdı. Şimdi ötekilere...

Yirmi metre ileriden bir tilki daha kaçıyordu. Kuşçubaşı kolu üstünde duran atmacayı birdenbire bıraktı. Atmaca yıldırım gibi uçarak hayvanın üzerinde kanatlarını kıstı ve tilkinin tepesini gagaladı, sonra yeniden yükselip yeniden indi, tilki ile kanlı bir döğüş başladı. Nihayet gözleri oyulan tilki baygın ve kan içide yere serildi.

Av çok zevkli olmuştu.. Yüzlerce tilki, kurt, tavşan, kuş vurulmuştu. Akşama kadar devam eden avda en fazla ok atan ve en fazla av avlayan Hâkan olmuştu.

Güneş batarken av alayı yavaş, yavaş dönmeğe başladı. Bu sefer Hâkan en önde, Kurtboğa ile yanyana gidiyordu. Bir aralık Kurtboğa kısık bir sesle :

-Hâkanım, dedi, sana Cengiz evlâtlarının selâmeti namına söyliyecekler im var...

-Söyle Kurtboğa.. Neye dair?

-Maliye bakanı Sangaya dair...

Hâkan birdenbire atını durdurdu, kaşlarını çattı:

-Söyle, dedi.

-Büyük Hâkanım, sen Türklerin en büyüğüsün. Devlet senin kuvvetinle yükseldi hudutlarımız genişledi, hazinelerimiz zenginleşti.. Ama, bakan Sanga bir hırsızdır. öyle mi?

-Evet Hâkanım.. isterseniz...

Hâkan birdenbire geriye döndü, ardından gelen subaylara bağırdı :

Heyyy, buraya gelin, hepiniz, buraya gelin...

Subaylar birkaç mahmuz vuruşile hayvanlarını sürerek Kubilâyın karşısına geldiler. Hâkan kaşları çatık bir halde hiddetle Kurtboğayı gösterdi :

-Bu adam benim bir bakanımı hırsızlıkla suçluyor. İftira ediyor. Onu yatırınız, yüz deynek vurunuz..

Subaylar derhal atların dan atladılar. Kurtboğayı

da atından aşağı alarak yatırdılar ve ayaklarını deynekelemeye başladılar. Kurtboğa, hiç sesini çıkarmadan çıplak nasırlı tabanlarına yüz deynek yedi. Sonra yavaş yavaş ayağa kalktı, kaşlarını çatmıştı ve yüzü asıktı:

-Hâkanım, emrinizin yerine getirilmesi için, biz ses çıkarmamak zorunluluğundayız. Ancak şimdi söyliyebilirim, ben bakan Sangaya iftira etmedim, bütün söylediklerim doğrudur. Bakan Sanga çalıyor, alabildiğine çalıyor. İnanmazsanız inceleme yapınız, göreceksiniz ki, söylediklerim doğrudur

Hâkan o gece geç vakte kadar düşündü, Sanganın hırsızlığına bir türlü ihtimal veremiyordu. Sangayı namuslu bir uygur biliyordu Onun, tıpkı eski maliye bakanı Benaketli Ahmet gibi hırsızlık yapacağına inanamıyordu.

Ertesi günü devlet işleriyle ilgili herkesi birer, birer çağırdı. Sanganın hırsızlığına dair sorulan suallere herkes önce yutkunup cevap vermek istemiyor, sonra kısık bir sesle:

-Hâkanım, biz onun hırsızlığını biliyorduk. Ama onun şerrinden, kötülüğünden kor-

kuyorduk. Bu yüzden gelip size haber veremiyorduk.. Doğrudur, Sanga bir hırsızdır, diyordu.

Hâkan bütün bunları dinledikten sonra nihayet kararını verdi.

Birkaç gün sonra Kubilây tahtına oturmuş, Sanganın gelmesini bekliyordu. Nihayet Sanga göründü. Uzun boylu, sarı yüzlü, seyrek sakallı bir adamdı. İçeri girer girmez derhal yere kapandı ve yüzünü yere sürerek Hâkanı selâmlamladı. Kubilây dik bir sesle:

-Sanga, sen bir arap değilsin ki, yüzünü yere sürüp selâm veresin. Cegiz yasası köpekliği yasak eder. Doğrul, dizini dokuz defa yere vurup selâm ver..

Sanga şaşırmış gibi sallanarak doğruldu, dizini dokuz defa yere vurup Hâkanı selâmladı.

Kubilây :

-Yaklaş, yaklaş, yaklaş. dedi. Hah şimdi iyi.. Sanga senden karım(Canım) için inci istiyorum.

Sanganın yüzü birdenbire buruştu. Ellerini birbirine sürterek ve iki kat bükülüp kalkarak :

-Büyük Hâkanım, ah, büyük Hâkanım, inci hiç yok. Hiç yok.. Diye kekelemeye başladı.

-İnci yok mu, hiç mi yok, Sende de mi yok.

-Bende de yok, hiç yok Hâkanım.

Kubilây kaşlarının çatıklığını bozmadan kapıya doğru seslendi:

-Abbas, içeri gel..

Kapıdan kırmızı sakallı, uzun boylu bir iranlı göründü. Bu adam, nazırın en büyük düşmanı idi. Hâkan sesini yükselterek:

-Abbas, söyle, dedi. Biraz evvel bana söylediğin cümleyi tekrar et..

İranlı dik bir sesle :

-Büyük Hâkan, Sanganın evi külçe, külçe altın inci ve elmaslarla doludur. izin verirseniz gidip evinden getireyim.

Hâkan :

-Haydi, al da getir, dedi.

Abbas çıkınca Hâkan Sangaya baktı. Bakan sapsarı bir halde kıvranıyor, yerinde duramıyor, birşeyler mırıldanıyor , kaçacakmış gibi kapıya bakıyordu.

Aradan ancak 20 dakika geçince Abbas içeriye girdi. Arkasından iki Moğolun sırtında iki sandık geliyordu. Sandıklar ortaya bırakılınca, Abbas ikisinin de kapağını açtı Sandıkların içinde yığın, yığın elmas, inci, altın vardı. Kubilây yerinden hiddetle doğruldu, bir zaman sandıkların içindekilere baktıktan sonra, Sangaya döndü :

-Senin bu kadar inci ve elmasın olsun, ve ben senden biraz inci istiyeyim de yok diyesin öyle mi? Bunları nereden buldun?

Sanga korkudan titiriyordu:

-Çin eyaletlerindeki Müslüman memurlarından hediye geldi Hâkanım.

-Peki bu hediyelerden bana niçin gelmiyor ? En güzellerini kendine saklayıp, bana atılacak şeyleri getiriyorsun öyle mi ?..

Sanga şaşkınlık ile kekeledi:

-Bana hediye ettiler Hâkanım, emredersiniz, yerlerine iade ederim...

Hâkan bu sözlerden sonra büsbütün çileden çıktı, hiddetle ellerini çırptı :

-Heyy, kim var orada. Gel.. Alın şu hırsızı, derhal idam edin. Çünkü bir hırsız, benim devletimin temellerini yıkar ve Cengiz evlâtlarını fenalığa götürür.

Sanganın derhal boynu vuruldu, ve onun kötülüklerini haber vermiyen birçok memurlar işten çıkarıldı.

Hırsızlıkta elde ettiği bütün varlığı satılarak, parası fakir ahaliye dağıtıldı.

TÜRK TİCARET BANKASI

KELOĞLAN ÇOCUK TİYATROSU

Türk Ticaret Bankasının bir kültür hizmetiolan Keloğlan Çocuk Tiyatrosunda bu yıl "TANKİNİVİ ADASI" adlı bir oyun oynuyoruz Bu oyunda rol alan sanatcılar

TANKİNİVİ ADASI

(Bir Rüya)

Yazan : Jaap HOOGSTRA Üç Perdelik Çocuk Oyunu Çeviren : Hale KUNTAY

Dekor : Hüseyin MUMCU
Reji : Muazzez KURDOĞLU

✱	KRAL	Üstün ASUTAY	✱	PRENSES	Şule ERHAL
✱	HARLEKİN	Ali BİRERDİNÇ	✱	PİERO	Ayhan EDABALİ
✱	TEYZE	Tülây BELEN	✱	Zenci Çocuk	Taner ERHAL
✱	DENİZCİ	Osman GÖRGEN	✱	Kukla Ustası	Yavuz BİRSEN

Keloğlan Çocuk Tiyatrosu Türk Ticaret Bankasının bir Kültür Hizmetidir

EĞLENCELİ Sayfa

Göz kırpma oyunu

Oyuncular eş tutarak halka olurlar. Önde bulunanlar birer sandalyeye otururlar. Yalnız içlerinden birinin önünde eş yoktur, boş sandalye vardır, bu ebedir.

Oyuna başlanır, ebe her hangi bir oyuncuya göz kırpar. Göz kırptığı oyuncu hemen yerinden fırlar, ebenin önündeki sandalyeye oturur. Şimdi ayakta tek kalan oyuncu bir başkasına göz kırpar. Arka sırada oturanlar göz kırpanın kime göz kırptığına dikkat etmek zorundadırlar. Kendi eşlerine göz kırptığını anlayınca, kaçmaması için ona arkadan elleriyle hemen dokunurlar. Bu sefer göz kırpan bir başkasına işaret verir ve oyun böylece devam edip gider.

Bütün bunlar çok çabuk olmalıdır. Yalnış yapan cezalandırılır.

★

-Kardeşim neden ağlıyor anne?
-Dişleri çıkıyor da ondan.
-Dişlerinin çıkmasını istemiyor mu?

KARİKATÜR

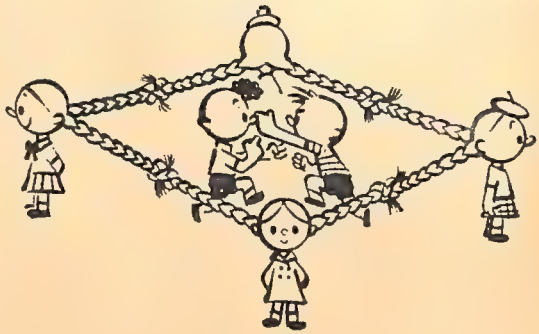

FIKRA

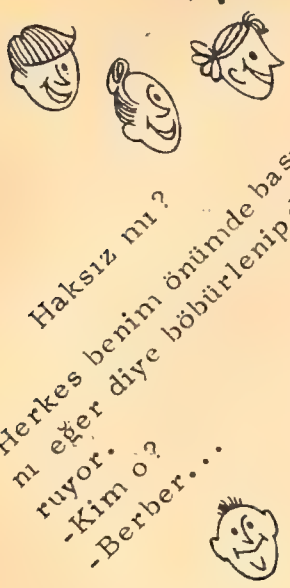

Haksız mı?
-Herkes benim önümde başımı eğer diye böbürlenip duruyor.
-Kim o?
-Berber...

İki arkadaş konuşuyor:
-Ah kardeşim, bir fil satın alacak kadar param olsa, başka birşey istemezdim..
-Fili satın alıp da ne yapacaksın?..
-Canım, hele o kadar param olsun da, ben fili satın almaktan vazgeçerim..

Zavallı komşu
Hizmetçi-Hanımefendi, piyano akortçusu gelmiş, piyanoyu akort edecekmiş.
Bayan-Bir yanlışlık olacak kızım akortçuyu ben çağırmadım.
Hizmetçi-Üstümüzdeki komşu göndermiş.

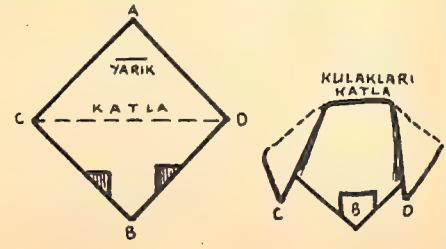

KÂĞITTAN KÖPEK

Kare şeklindeki bir kâğıttan güzel bir köpek başı yapabilirsiniz. A köşesindeki yarığı ince uçlu bir makasla kesin. B köşesine yakın olan koyu renkli kısımları kesip çıkarın. Sonra A köşesini B nin üstüne getirerek katlayın. B dilini A daki ağız yarığından geçirin. Kâğıdın iki ucunu öne katlıyarak kulak yapın. Köpeğin gözlerini, burnunu kalemle yapın.

koca kulak TAVŞAN

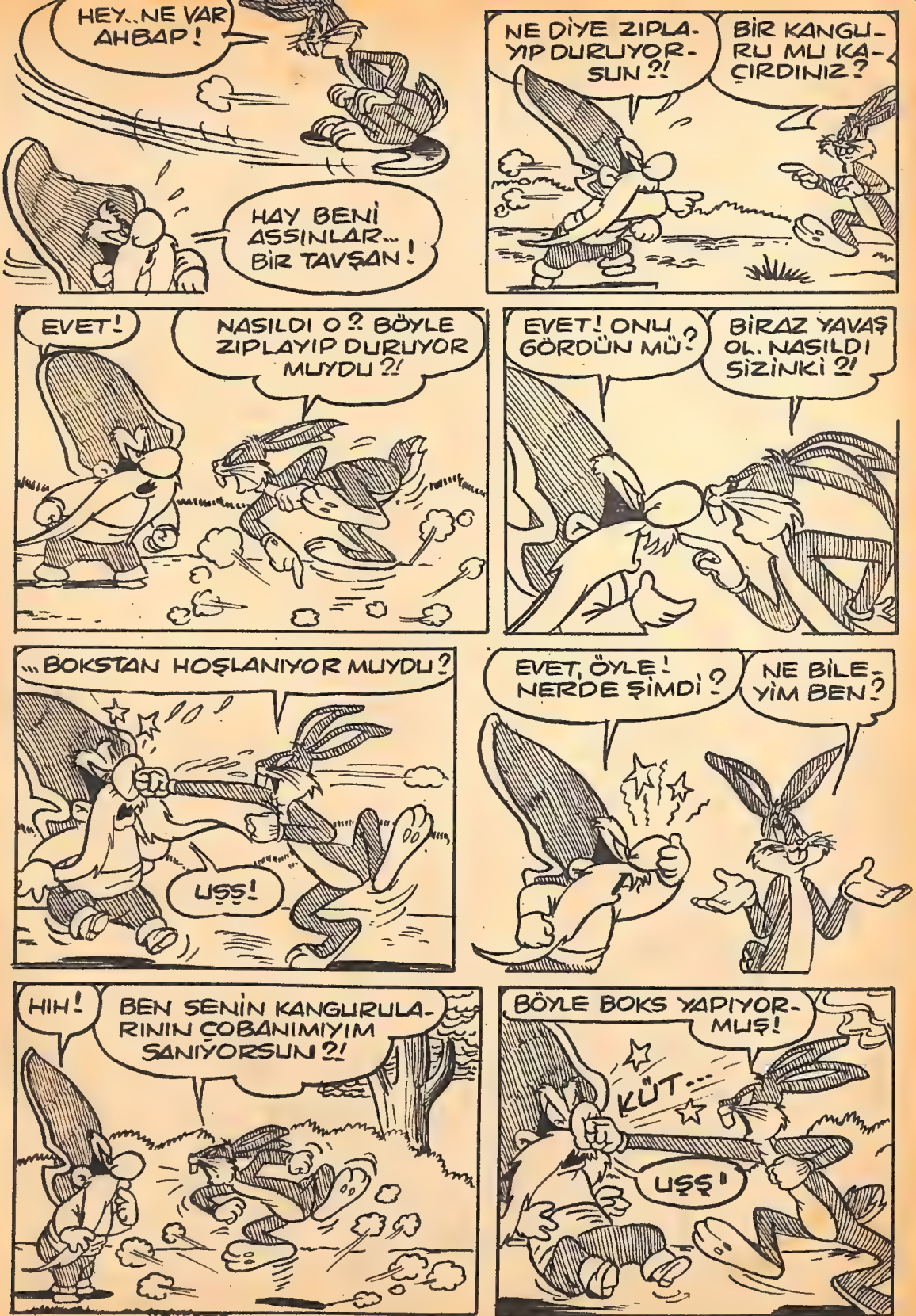
HEY..NE VAR AHBAP!
HAY BENİ ASSINLAR... BİR TAVŞAN!
NE DİYE ZIPLAYIP DURUYORSUN?!
BİR KANGURU MU KAÇIRDINIZ?
EVET!
NASILDI O? BÖYLE ZIPLAYIP DURUYOR MUYDU?!
EVET! ONU GÖRDÜN MÜ?
BİRAZ YAVAŞ OL. NASILDI SİZİNKİ?!
...BOKSTAN HOŞLANIYOR MUYDU?
UŞŞ!
EVET, ÖYLE! NERDE ŞİMDİ?
NE BİLEYİM BEN?
HIH!
BEN SENİN KANGURULARININ ÇOBANIMIYIM SANIYORSUN?!
BÖYLE BOKS YAPIYORMUŞ!
KÜT...
UŞŞ!

NASIL?. SENİN DE DERİNE SAMAN DOLDURACAĞIM!
AĞIR OL!
ŞİMDİ KANGURU KURTULDU. BAKALIM BEN NASIL KURTULACAĞIM!
HIM... BU YATAK YAYLARI BANA BİR FİKİR VERDİ!.
HURDA PARKI
KANGURUYLA BİRLİKTE TAVŞANI DA DOLDURMAK HOŞ OLUR! NEREYE SAVUŞTU ŞİMDİ O?
BUNU AŞAĞIYA DOĞRU YUVARLAMAK KALDI!..
GÜM
GÜM
GÜM
ŞİMDİ KANGURU AVCISININ KAFASINA DOĞRU İNECEK!
KANGURUNUZ YOKUŞTAN AŞAĞI KAFANIZA DOĞRU GELİYOR!.
GÜM...
GÜM...

BU SEFER ONU YAKALIYACAĞIM!
DOĞRU. KOŞUN!
EEE? NE OLDU?
KAÇIP GİTTİ. FAKAT KAFAMA BİNDİKTEN SONRA!.
ONU YAKALAMANA YARDIM EDERSEM BANA BİR DEMET HAVUÇ VERİRMİSİN?
İSTEDİĞİN KADAR!
O HALDE ONU KISTIRALIM. SEN BU YANA GİT BEN DE ŞU YANA GİDEYİM!
OLUR!
SAM.. ÇABUK GEL. ONU TUTTUM!
VUMM
ŞU KAYANIN ALTINDAKİ DELİKTE!
TAŞI KALDIR ORAYA GİRECEĞİM!.
GÜZEL!
HA! HA! ELİMİZDEN KURTULAMAYACAK. HAYDİ BAKALIM!.

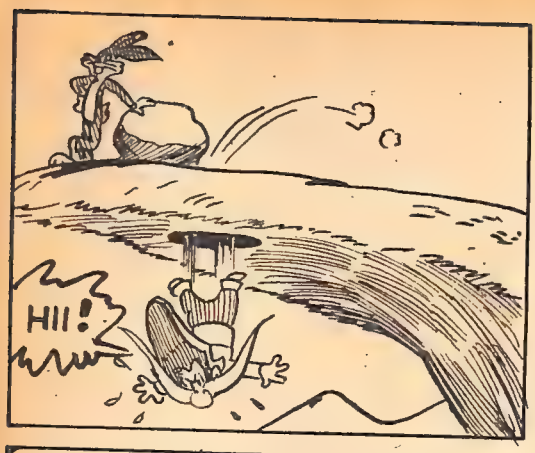
HII!

GELİYO-RUM SAM.
GÜM!

NE OLDU? NE-REYE GİTTİ?!
VAY! BU KANGU-RU PEK KURNAZ-MIŞ!.

SENİ AŞAĞI İTTİK-TEN SONRA BANA, KENDİSİNİ YAKALA-MAYA ÇALIŞMAKTAN VAZGEÇMENİ SÖY-LEDİ, YOKSA...

YA, ÖYLE Mİ?. GÜZEL, AMA PALABIYIK SAM Gİ-Bİ BİR DENİZCİ ÖYLE KOLAY VAZGEÇMEZ. ONU SAMAN DOL-DURMADAN GİDE-MEZ!.

GIRRR!.
DİNLE SAM... ONU YAKALAMAK İÇİN MÜTHİŞ BİR PLÂ-NIM VAR!

DAHA SONRA
ŞİMDİ SENİ ANNESİ SANA-CAK, GELİP CEBİNDE OTU-RACAK!
GÜZEL

CEBİNE BİR KÜLBASTI KOYACAĞIM. KANGURU ONU SEVER.
ÖYLE Mİ?

ONU BURAYA DOĞRU KOVALAYACAĞIM.
OLUR.
YABAN KEDİSİNİN HALÂ BURADA YAŞADIĞINI UMARIM.
VARK!!!
MİYAAV!
BENİ TAKİP ET PİSİ.
FS-S-ST!
BURAYA GELİYOR SAM... GÖZLERİNİ KAPA VE UYURMUŞ GİBİ YAP...
OLUR.
OO... BUNDA KÜLBASTI KOKUSU VAR!..
SNIF
GIRKK
MIYAV...
PISST...
USSS...
ROOFF
OOOFF...
AYY! OFF!.. AMAN!.. UY!.. UUUŞ!..
SON

İNSANLAR VE hayvanlar

Âcünun kuruluşunun daha ilk günleriydi. Yeryüzü genç ve tazeydi. Ağaçların kökleri bile açık yeşil renkteydi. Hayvanların derileri yeni peyda olmuştu. Havada ilk defa rüzgâr esiyordu.

Fakat ortada daha bir düzensizlik vardı. Ay yanlış dönüyordu, yıldızlar aşağıya yukarıya geziniyorlardı. Gökyüzü ise açık mavi renkteydi.

Bu vakitlerde bir Aslan, bir Kurt, bir Kaplan ve bir de Timsah başı boş dolaşırken, bir sabah ansızın bir ses işittiler. Bu ses onları şaşkınlığa düşürdü... Çünkü hayvan sesine pek benzemiyordu. Bu ses biraz çirkindi: "Uhe uhe!.." diye çıkıyordu.

Kaplan, bu sesin sahibinin kendilerile alay ettiğini söyledi.

Kurt, bir hayvan sesi olduğunu ve kendilerile görüşmek istediği düşüncesinde bulundu. Hep birlikte sesin geldiği yere doğruca koştular, oraya yaklaşınca bir incir ağacının dibinde pembe bir et parçası gördüler. Dördü de şaşırıp öylecene kaldı. Timsah:

-Bak, bak! dedi. Bu küçüktür, bize fenalık yapamaz.

Kurt: Uh, uh!. dedi, bu sahiden küçük! Ben ona yardım edeyim, ayaklarını yalayayım.

Kaplan: Mau, mau! dedi. Ne güzel yavrucuk, onunla oynayayım bari .

Yalnız Aslan: Uhm! dedi, onun sesinde bir acaiplik var!

Buna karşın, ilk olarak çocuğa o yaklaştı. Çocuk onu görünce avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı.. Ondan sonra timsah gülerek, yani o kocaman ağzını açarak yanına yaklaştı. Çocuk bu sefer korkudan daha fazla bağırmağa başladı.

-Uh geriye çekiliniz!.. dedi.

Kurt: Farkına varmıyorsunuz. Siz onu korkutuyorsunuz.

Dördü de biribirlerine

bakıştılar, gerçekten kendi yüzlerinde bir yabanilik gördüler...Kaplan Timsaha dedi ki:

-Senin çehennem gibi bir ağzın var:

Aslan Kurda:-Senin de şeytan gibi gözlerin var, dedi.

Kurt Aslana:Seninle konuşan yok diye çevap verdi.

Timsah Kurdu azarladı: O kaba dilini kes artık! Eğer dakikada çocuk "Uhe! Uhe!" diye ağlamasaydı, bu dört arkadaş birbirine girecektiler. Çocuğun sesi onların hepsinin biribirinden yabani olduğunu anlattı ve hayvanlar biribirlerine bakarak utandılar.

Kurt, başını iğerek:

-Buradan gidelim; biz burada oturmayız, dedi.

Diğer üç arkadaşı da koca Kurdun sözünü doğru bularak ona hak verdiler.

İçlerini çekerek bir kere daha çocuğa baktılar ve ona fenalık yapmış gibi başları eğik, sessiz sedasız uzaklaştılar. Fakat içleri derinden sızlıyordu. Gece geç vakitlere kadar uyku uyuyamadılar.

Ertesi sabah uyandıkları zaman dört arkadaş kendilerini tamamile değişmiş buldular. Aslanın yerinden "Me! Me!" diye seslenen sevimli bir hayvan çıktı, bu bir Kuzuydu.

Kurdun yerinden ise "Hav hav!" diye bağıran başka bir hayvan çıktı, bu da bir Köpekti.

Kaplanın yerinden "Miyav! Miyav!" diye ince sesli bir hayvan çıktı, bu ise Kediydi.

Yalnız Timsah sessiz kalmış, küçülerek kertenkele olmuştu.

Hep birlikte çocuğun bulunduğu yere doğru gittiler Çocuk yine inçir ağacının altında ayağının parmağını emiyordu. Onları görünce ilgilendi ve tatlı tatlı gülümsedi.

Zavallı hayvanlara o gülümseyiş Güneşin ışıkları gibi sıcak gelmişti. Kuzu hemen onu ısıtmaya koştu. Kedi ayağına süründü. Kertenkele onu eğlendirmek için aşağı yukarıya koşup durdu. Köpek te bekçilik etti.

Dört arkadaş çocuğu hiç yalnız bırakmıyacaklarına and içtiler. Çocuk büyüyünceye kadar Acun da eskidi. Ay ve Yıldızlar Gökte yerlerini buldular. İnsan, çocukluğunda kendisine arkadaşlık eden hayvanlardan hiç ayrılmadı. Onların koruyucusu oldu.

KARINCA İLE GÜVERCİN

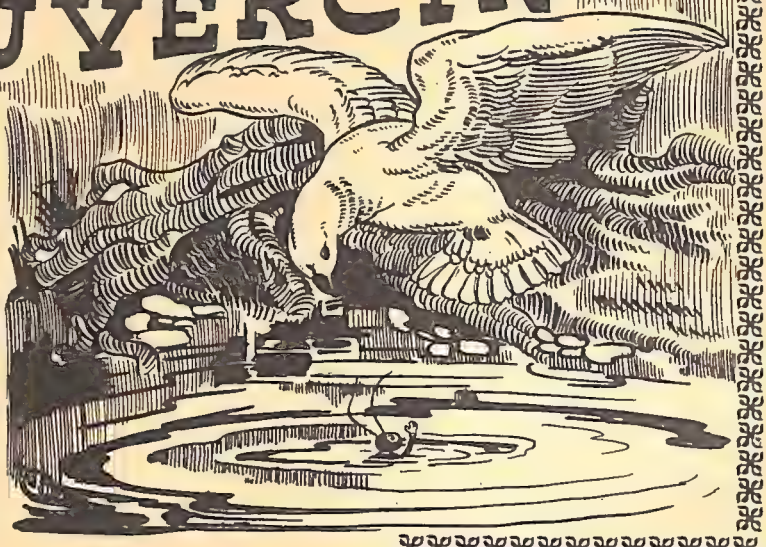

Bir Karınca, bir gün bir nehir kenarında, suyun duruluğuna imrendi. Zaten susamıştı da:

-Şu duru sudan biraz içmeyi düşünüyorum! dedi. ve içmek için suya uzandı. Fakat birdenbire nehrin içine düşdü.

-İmdat, imdat! beni kurtarın, boğuluyorum.. diye haykırmaya başladı.

Nehrin üstünde uçmakta olan bir Güvercin, Karıncanın sesini duydu, alçaldı ve:

-Neredesiniz bay Karınca? diye seslendi. Karınca yalvararak cevap verdi:

-Burada, büyük ağacın altında, suyun içindeyim.. Lütfen çabuk geliniz ve çıkmama yardım ediniz?..

Güvercin:

-Size bir küçük odun parçası getireceğim. O zaman onu tutarsınız, sizi dışarı çıkarırım! dedi ve küçük bir parça odun getirdi. Bu suretle onu karaya taşıdı:

-İşte, gördünüz mü, kurtuldunuz!.

Bay Karınca büyük bir sevinçle ona:

-Oh, çok teşekkür ederim bayan güvercin, siz benim hayatımı kurtardınız yaptığınız iyiliği asla unutmıyacağım. Elimden geldiği kadar, size yardım etmiye çalışmak en büyük ödevim olacaktır! dedi.

Güvercin gülerek:

-Peki bay Karınca, fakat siz küçük bir şeyi büyütüyorsunuz. Size çok büyük iş yapmadım. Şimdilik Allahaısmarladık. Dikkat ediniz ki tekrar düşmeyesiniz!. diyerek uçup gitti.

Ertesi gün Karınca ormanda, ağaçlar arasında dalgın dolaşıyordu. Omuzunda silâh taşıyan ve kuşları yakalamıya çalıştığı anlaşılan bir adam gördü. Aynı zamanda Güvercin de ağaçtaydı. "Bu adamın elinden dostum bayan Güvercini kurtarmalıyım" diyerek ağaca tırmandı ve Güvercine seslenmeye başladı:

-Bayan Güvercin, bayan Güvercin! Güvercin, önce kendisini kimin çağırdığını anlamadı, fakat Karıncayı görünce:

-Oh siz misiniz bay Karınca? Ne istiyorsunuz?

-Bayan Güvercin, derhal buradan uzaklaşınız. Şu, büyük ağacın arkasında kötü bir adam var. Sizi öldürmek niyetindedir. Hemen uçunuz, kaçınız...

Güvercin Karıncanın bu hareketine çok memnun oldu.

-Çok teşekkür ederim bay Karınca, siz de benim hayatımı kurtardınız! diyerek hemen oradan uzaklaştı gitti.

Güvercinin uçtuğunu gören adam çok üzüldü ve de kendi kendine "Yazık, bu güvercin çok güzeldi, yakalasaydım çok iyi olacaktı." dedi.

Diğer taraftan Karınca, gayet sevinçli ve rahat ağaçtan inerek güle oynıya yoluna gidiyor ve kendi kendine şunları söylüyordu:

"Bayan Güvercin dün benim hayatımı kurtardı. Ben de bu gün onun hayatını kurtarmıya muvaffak oldum.

Yapılan iyiliği, karşılıksız bırakmadım. Onu unutmadım. İyiliği unutmayan, karşılık verenler çok sevinirler. Şimdi ben de, dünyada vaşayan Karıncaların en mutlusuyum"...

GEYİK VE KAPLAN

Bir ormanlıkta uzun boynuzlu bir geyik yaşıyordu. Bu geyik bir gün düşündü: "Artık yorgunum ve uykum var, kendime bir ev yapsam da dinlensem! " dedi.

Ormanda kendisine uygun bir yer aramağa koyuldu.. Bu yerin ne çok yüksek, ne çok alçak.. ne çok sıcak, ne de çok soğuk olmaması gerekdi. Aradığı yeri sonunda buldu. Bütün gün evini yapmak için ağaç ve toprak taşıdı. Gece gelince gene ormana gitti ve orada uyudu.

Aynı ormanlıkta bir kaplan yaşıyordu, kaplan da bir ev yapmak istiyordu.. Bildiğiniz gibi kaplanlar en çok gece uyumazlar, dolaşırlar. O da kendi evini yapacak uygun bir yer arıyordu. Bu yer ne çok yüksek, ne çok alçak..ne çok sıcak ne de çok soğuk olmamalıydı. Uzatmıyalım , çok geçmeten aradığını buldu, hem de az çok hazırlanmış olarak. Bu iş kaplanın hoşuna gitti ve çalışmağa başladı. Dört beş saat çalıştıktan sonra uykusu geldi, yatmağa gitti.

Biraz sonra geyik aynı yere geldi. Evin yapısının biraz daha kolaylaştığını gördü ve kendi kendine:

-Acaba bana kim yardım ediyor ?diye düşündü.

Geyik evin temelini yaptıktan sonra uyumağa gitti.

Kaplan aynı saatta yine iş başına geldi ve evin duvarlarını yapmağa başladı. Bütün gece çalıştıktan sonra bitirdi. Evin ön kısmına bir kapı, yan taraflarına ikişer pencere açtı. Sabaha karşı evden uzaklaştı. Biraz sonra geyik geldi. Birdenbire evi hazır görünce şaşırdı. Gözlerini iki üç kere kapayıp açtıktan sonra, rüya görmediğini anladı ve çok sevindi. Hemen kollarını sıvayarak kendisine bir şilte, eve de kuru yapraklardan bir çatı yaptı.. İlk defa böyle rahat bir yerde yatıyordu.

Kaplan iş saatına geç kalmadan geldi, evi hazır ve çatısını da yapılmış görünce o da şaşırdı. Acaba bu bir rüya mıydı ? Gözünü kapayıp açtıktan sonra, gerçek olduğunu anlayınca çok sevindi. Evin kapısından içeriye girince köşede bir geyiğin yattığını gördü. Kaplan birdenbire "Gıırr" diye hırladı.

-Sen kimsin, benim evimde ne işin var ? diye bağırdı. Geyik bunu işitince, hemen ayağa kalktı ve ön ayaklarını kaplana gösterdi:

-Burası senin evindeğil, benimdir. Bu evi ben yaptım! Haydi git işine, dedi. Kaplan yine (gıırr) diye hırladı.

-Burası benim evimdir. Fazla söz dinlemek istemem. Hem de benim evimde senin gibi korkak hayvanlar yatamaz!. dedi.

Geyik karşılık verdi:

-Toprağı ben kazdım, temelide ben yaptım, çatısını ben kurdum.

Sabaha kadar atıştılar ve sonunda da şuna karar verdiler.

Evde geceleri geyik, gündüzleri kaplan yatacaktı.

Geyik, geceleyin kaplanın dişlerinden, kaplan da gündüzün geyiğin boynuzlarından çekiniyordu. Dinlenmek için ikisi de biraz uzandılar İkinci gece geyik yatarken, kaplan başını pencereden içeriye uzattı, geyiğin ne yaptığını görmek istiyordu. Geyik, yaprak şiltenin üzerinde yatıyordu. Uyku arasında birdenbire sağa dönünce boynuzları pencereye çarptı. Kaplan geyiğin saldırdığını sanarak homurdandı ve ormana doğru kaçtı. Geyik bu homurtuyu işitince kaplan hücum ediyor sandı o da ormana doğru hızlı hızlı koşmağa başladı.

Ortaklaşa yapılan ev boş yere sahiplerini bekliyordu. Fakat, kimsecikler gelmeyince eve fareler girip yerleştiler: ve doğrusu çok da rahat ettiler.

ÇOCUKLAR
İÇİN

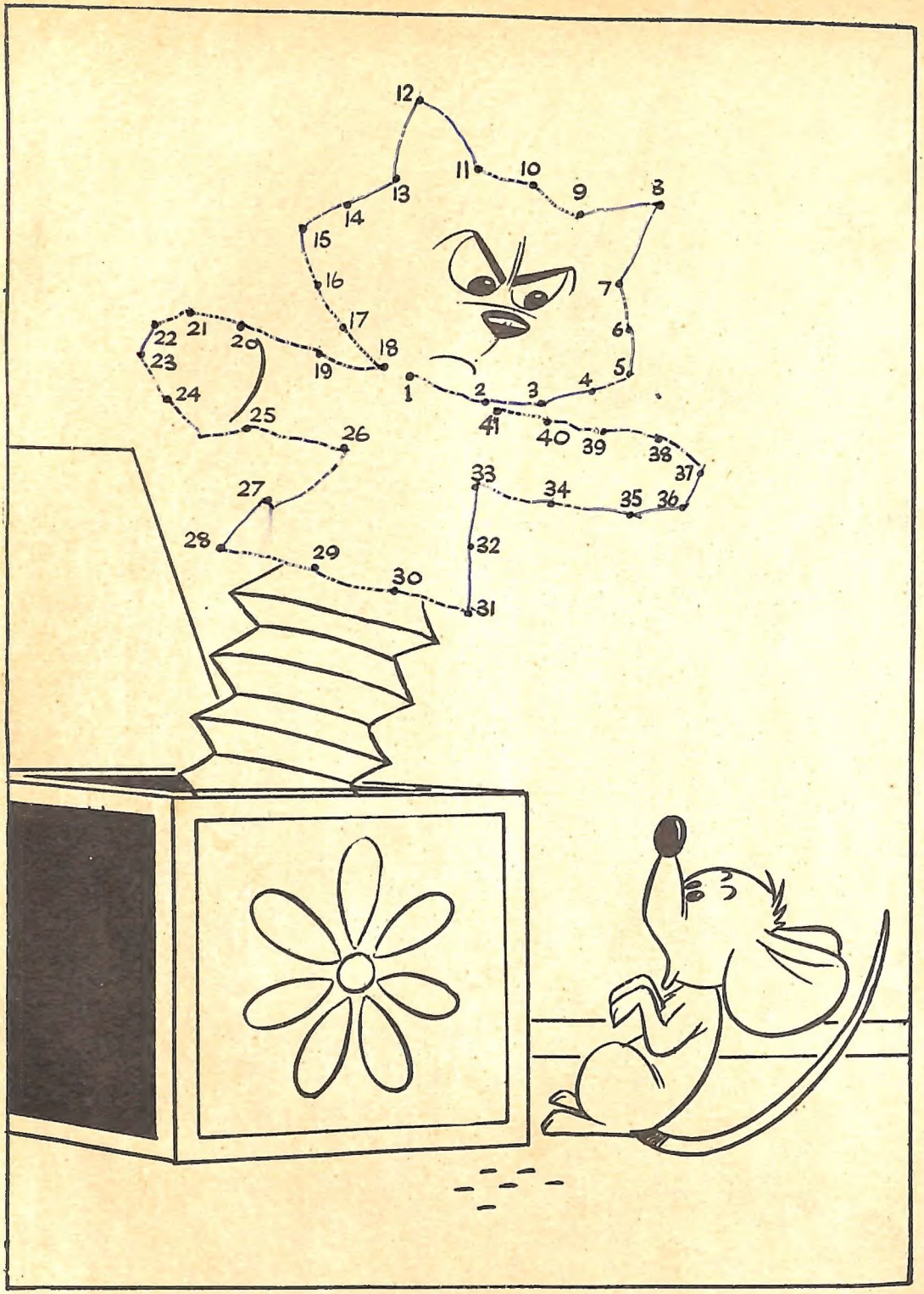

NUMARALARI BİRDEN İTİBAREN BAŞLAYARAK BİRLEŞTİRİNİZ. BAKALIM NE ÇIKACAK. SONRA ÇIKAN RESMİ RENKLİ KALEMLERİNİZLE BOYAYINIZ.

TASARRUF KÜÇÜK YAŞTA BAŞLAR

TÜRK TİCARET BANKASI

KOLTOR YAYIN 9